kvinderne, for den dækker over, at alle hele tiden har kendt til skændslen, også selv om de ikke mere nogen, der

Stiftelsen for forskning om okkupasjonshistorie i 2014

Problemer

– i det mindste ikke over for udenforstående. Man har tilgivet dem, men man har ikke glemt det.

Der var også mange, der ikke blev tilgivet. Gerd fra Norge, hvis far var interneret af tyskerne som gidsel, fortalte mig om en kvinde, som »den dag i dag stadigvæk er forhadt af mange her« – hun havde både været stikker og elskerinde til en mand fra Gestapo. I 1945 var hun flyttet, men når hun kom på besøg i byen, lod hun, Gerd, stadigvæk, som om hun ikke kendte hende. Det er snart tres år siden og de, der var godt tyve dengang, er nu ved at være firs. Men Gerd og nogle af hendes venner har hverken glemt eller tilgivet. Men også om hende, den forhadte, tier man.

Men roen bedrager. I de tidligere besatte lande er det farligt at røre ved tavsheden. Nerverne ligger lige under den glatte, ja ubevægelige overflade, der skal bare en gnist til, før en følelsesmæssig eksplosion bliver udløst igen.

Da Anette Warring for ca. ti år siden skrev sine første artikler om *tyskerpigerne*, var der nogle danskere, der blev så rasende, at Warring ikke kun fik en del anonyme breve, hvor hun blev overfuset med de mest ondsindede seksuelle skældsord, men også en anonym mordtrussel mod hende og hendes børn.

Og selv en tavshed, som er blevet brudt, kan vedblive at bestå. Et godt eksempel er de få ting, der i midten af firserne i Norge blev sagt og skrevet om forskellige aspekter i forbindelse med 'tyskerpigerne'.[5] Herhen hører også Veslemøy Kjendslis radioudsendelse om interneringen af norske kvinder på Hovedøya, øen i Oslofjorden. Kjendsli interesserede sig for interneringslejren, som var blevet slettet af Oslos og øens officielle historie, men først og fremmest interesserede hun sig for 'tyskerpigerne', et emne, der havde været tiet ihjel og fortrængt i årtier.

Udsendelsen skabte røre, men efter meget kort tid var der ikke mere nogen, der talte om *kvinderne*, og der udkom

heller ikke flere bøger om dem. I stedet drejede det sig nu kun om *krigsbørnene*, som udsendelsen havde opmuntret til at træde frem for offentligheden og fortælle om, i hvilken atmosfære af had og foragt de var vokset op. Kvinderne blev kun nævnt periferisk, og når det skete, var det ikke mere som soldaternes veninder, men kun som *mødre* til børnene. I den rolle havde de igen en »dårlig pressedækning«, de blev fra alle sider bebrejdet, at de havde forsømt deres børn, at de havde gjort livet svært for dem med deres tavshed, og at de havde snydt dem for at have en far. Der er alligevel ikke mere nogen, der husker historien om Hovedøya, det skal lige nævnes for fuldstændighedens skyld.[6]

Omtale af Holands museum i dansk bog

Efter det første fremstød for godt ti år siden er de »upatriotiske kvinder« igen blevet gemt så godt og grundigt af vejen, som det på nogen måde er muligt. Det er kun få, der har interesseret sig for at forske i deres historie.[7] For eksempel er det nærmest en skandale, at der endnu ikke er nogen i Norge, der seriøst har beskæftiget sig med, hvor stort det *samlede* antal internerede kvinder egentlig var. »Norges Hjemmefrontmuseum« i Oslo, som har til opgave at dokumentere den nationale historie vedrørende besættelse og modstandsbevægelse, er et fuldstændig uegnet sted, hvis man ønsker at få noget at vide om det. Her går fordrejningen af de historiske kendsgerninger så vidt, at man må kalde det historieforfalskning. I den permanente udstilling vises billedet af en nation, hvor hver eneste borger – bortset fra en håndfuld afsporede skurke –, mænd som kvinder, med største glæde omgående havde givet deres liv for deres elskede Norges frihed.

Tydeligvis for at cementere dette billede har Hjemmefrontmuseets arkiv ved at give forkerte eller bevidst ufuldstændige oplysninger flere gange forsøgt at torpedere uheldige forskningsarbejder, der kunne risikere at bringe det strålende heltebillede af modstandsbevægelsen i fare. Den britiske regering havde oprindeligt lukket for adgang til alt materiale om besættelsestiden på Kanaløerne for et tidsrum af hundrede år, noget blev tilintetgjort straks. Ma-

120263

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Ebba Drolshagen

er født i 1948, og er opvokset i besættelsens Norge og Tyskland. Hun har læst lingvistik, og bor i Frankfurt/Main, hvor hun arbejder som forfatter og oversætter.

Pigerne som forelskede sig i de tyske soldater i de besatte lande under anden verdenskrig blev af deres landsmænd betragtet som forræddere og kollaboratører, og blev som sådanne efter krigsafslutningen forfulgt og straffet.
Hvorfor egentlig?
Hvad var deres forbrydelse?
At forelske sig?

Det skal de ikke slippe godt fra er en afdækning og revurdering af, hvad det var der skete under og efter krigen, med de trods alt modige kvinder, som trodsede foragten og stod ved deres følelser.

SCHØNBERG

ISBN 87-570-1667-8
9 788757 015676

Rabyh / Andors.

Det skal de ikke slippe godt fra

Kvinderne som forelskede sig i de tyske soldater under besættelsen

EBBA DROLSHAGEN

SCHØNBERG